

Sütő Gábor

Intézményesülő magyarellenesség (*)

Riasztó a cím, de az igazán riasztó az a tény, hogy a valóságot tükrözi. Folyik a magyarellenesség intézményesítése csonka hazánkban, a szomszédságunkban, s idegenek innen belülről sugalmazzák ki a világba is, hogy onnan felerősödve visszazúduljon ránk. Országunk és nemzetünk védelmében régen, átgondoltan, határozottan és hosszú távra ellenintézkedéseket kellett volna fogantatosítani. De mert politikailag elfogult, vagy az adott pillanatban esetleg helyesnek tűnő, ám történelmileg helytelennek bizonyuló megfontolásokból ez elmaradt, az a következménye, hogy ma már törvény tiltja még azt is, hogy teljes nyíltsággal beszélhessünk a magyarellenességről. Pedig csak a nyilvánosságra került tények – és mennyi mindenről nem tudunk – végzetes irányba, a magyarellenesség intézményesülésére, a közéletünk aggasztó magyartalanítására mutatnak.

Senki ne lásson ebben az írásban semmiféle izmust, és a józanész mentsen meg mindenkit attól, hogy zsidózásként fogja fel, de szembeötlő, hogy e tények szinte mindig kapcsolódnak Izrael, vagy a hazai zsidóság rasszista vezetőinek magyarelles mesterkedéseire. Ha ennek bemutatását, azaz a magyarság védelmét Magyarországon bárki törvényileg tiltja, bünteti, vagy akár csak félremagyarázva antiszemizmusnak nyilvánítja, akarja, nem akarja, de a nemzetünk ellen fordul. Merthogy a magyarság védelmében létérdekünk, hogy e mára politikává intézményesült törekvésekről nyíltan beszéljünk, s a benne rejlő immár nyilvánvaló célzatosságot akkor is meglássuk, ha még az észrevételért is elmarasztalnak bennünket azok, akiknek pedig ennek felszámolása ugyanolyan, ha nem nagyobb érdeke, mint nekünk, hiszen a mi országunkban megélendő jövőjükről van szó. Mégis e gátlástalanságában összetartó kisebbség – **az egyenlőbbek** – által megszállt hírközlő eszközök rendszeresen, de néha a sajátunknak vélt kormányaink is megtorlással fenyegetnek, ha akár csak észre is vesszük, ha pedig még szóvá is tesszük, rasszizmusnak minősítik, miközben az uralkodóvá vált magyarellenességet észre sem veszik, vagy szemet hunynak felette.

Látni és láttatni kell, hogy a neoliberális-álszocialista politikusok (az SZDSZ-MSZP koalíció, illetve a mostanában osztódó, de végül mindig összetartó utódjaik) az állandóan formálódóban lévő,

nem minden tekintetben elfogadható, de történelmileg kialakult és **általában a honpolgáraink döntő többsége által elfogadott** belső modus vivendit megbontva, felébresztették a zsidók és a cigányok egy részében a rasszista zsidót és magyarellenes cigányt, amivel önmaguknak okozzák a legnagyobb kárt. Sajnálatos, hogy nem látták meg azonnal, és félő, hogy a bekövetkezett tragikus fejlemények láttán sem érzékelik. A szomszédaink pedig nyíltan, vagy burkoltan, de folyamatosan nacionalista politikát folytatnak velünk szemben, s önmaguknak is károkat okozva, elnyomják a magyar kisebbségeket. A Dunától kezdve a jelképeinken, a hungarikumokon át a történelmünkig mindent eloroznak tőlünk, s eközben megtévesztésül Európa szerte magyar irredentizmusról szónokolnak. És Európa, az Európai Unióval és a NATO-val az élén (még Németország is, amelynek pedig tucatnyi oka van, hogy hálás legyen nekünk!), mindezt trianoni kegyetlenséggel nézi, a legkirívóbb magyarellenességekkel szemben sem lép fel, s közben tőlünk vazallusi hűséget, gazdasági, sőt véráldozatokat vár el, teljes alárendeltséget követel, s már-már azért is felelősségre von, ha magyarnak merjük magunkat vallani.

Az egyenlőbbek nyomulása történelmileg régóta zajlik, de a rendszerváltás óta szélesedik, az elmúlt években rohamosan felgyorsult **mára eluralta közéletünket, gyakorlatilag nemzetközivé vált; idegenek nyíltan beavatkoznak bel- és külügyeinkbe, sőt „intézik” azokat.** Elvesztettük kulcspozícióinkat, nincs hová hátrálnunk. Nem nézhetjük tétlenül, hogy kormányaink és hatóságaink visszakozzanak, ami e vészhelyzet kialakulásának alapvető történelmi oka. A jóindulat, erkölcsileg bármennyire is indokolható, önmagában nem nyerő az egyenlőbbek gátlástalanságával szemben. Főleg nem a politikában.

Mindennek okán már nem is beszédre, pusztán a tények láttatására, hanem tettekre van parancsoló szükség. **Kritikus pont közelébe érkeztünk, ahonnan vagy lesz erőnk visszafordulni, vagy megpecsételődhet a magyarság sorsa.** A leghatározottabban, elodázhatatlanul társadalmi és kormány szinten összehangolt intézkedéseket kell foganatosítani a magyarság védelmére.

Szembe kell szállnunk a minket, de velünk a pillanatnyilag szembenállókat is megtévesztő vádakkal, hogy nemzetféltésünket nacionalizmusnak, antiszemitizmusnak állítsák be. És ezt **együtt kell tennünk; mindenkinek, aki itt él ebben az országban, és ennek a tisztességes állampolgára akar maradni.** Nem szabad meghátrálni az elvadult, korlátlanul ömlesztett rágalmak előtt, bárki részéről is tapasztaljuk, akár kifinomult, akár durva formában merészkedik elő. Márpedig nemcsak előmerészkedik, hanem elborítja egész közéletünket. Intézményesül.

Tekintsük át az intézményesülés/intézményesítés folyamatát az egyes területek vérlázító példáit felidézve.

Jogi vonatkozások

2007 áprilisában az EU 27 igazságügy-minisztere a következő döntést hozta. A rasszizmus és a revizionizmus büntethető az unió országaiban: 1-3 év börtönbüntetésre ítélik, aki faj, bőrszín, vallás, származás, nemzeti, vagy etnikai eredet alapján személyek egy csoportja vagy ilyen csoport tagja ellen erőszakra bujtogat, illetve aki a népirtás bűnét, az emberiség ellen elkövetett bűnököt vagy háborús bűnököt nyilvánosan védelmébe veszi, azokat tagadja, vagy durva módon kisebbiti. Ezek a nürnbergi törvényszék kartájában szereplő bűnök, valamint kifejezetten a fenti célokra 2002-ben létrehozott Nemzetközi Büntetőbíróság (a statútumának a mai napig nincs hivatalos, jogszabály-erejű magyar szövege) által meghatározott bűnök. Figyelmet érdemel, hogy **az antiszemitizmus és holokauszt nem szerepel közöttük**. De még inkább figyelmünkre méltó körülmény, hogy bár az említett bíróságot izraeli-amerikai sugalmazásra hozták létre, és csak az 1998 utáni bűnök vizsgálatára, ez a két ország nem írta alá az alapító okmányt, tehát az ő állampolgárai nem állíthatóak e bíróság elé. Kell-e ennél árulkodóbb bemutatás?

Az EU-tagságunkból következő kötelező jogi átültetést az Alkotmánybizottság többször elutasította, majd 2010 februárjában a BTK-ról szóló 1978. évi IV. törvény módosítása formájában az Országgyűlés elfogadta, a köztársasági elnök márciusban aláírta a 2010. évi XXXVI. törvényt. Ennek 269. §-a megismétli: aki nagy nyilvánosság előtt a nemzeti szocialista vagy kommunista rendszerek által elkövetett népirtás és más, emberiség elleni cselekmények tényét tagadja, kétségbe vonja, vagy jelentéktelen színben tünteti fel, büntetést követ el, és 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Ehhez jött a **sajátos „magyar” kiegészítés**, a *Btk. 269/C. §: „A holokauszt nyilvános tagadása. - Aki nagy nyilvánosság előtt a holokauszt áldozatának méltóságát azáltal sérti, hogy a holokauszt tényét tagadja, kétségbe vonja, vagy jelentéktelen színben tünteti fel, büntetést követ el, és három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”*

Jogilag, politikailag, nyelvtanilag egyaránt párját ritkítóan pongyola és megbotránkoztató fogalmazás:

a) Nincs meghatározva, hogy mi a „méltóság”, „sértés”, „áldozat”, „nagy nyilvánosság”.

b) Szarvashiba, hogy a holokauszt „áldozatáról” beszél egyes számban, holott mind Magyarországon, mind a világban késhegyig menő vita folyik az áldozatok számáról! .

c) **Úgy értelmezhető, hogy a holokausztot csak tagadni nem szabad, de, például, méltatni, helyeselni, vagy akár javasolni is lehet.** Az álszocialista-neoliberális irányítás alatt erre volt képes egy egész minisztérium?

d) Ám a jogi csavarintás, a **rejtett intézményesítés** éppen ebben is rejtőzhet, ugyanis ilyen törvényt **bármely** esetre, **bármikire**, **bármikor** rá lehet húzni, ezért most más hangsúllyal mondjuk ki ugyanazt: Igen, **erre képes** (!) az álszocialista-neoliberális jogászkodás.

e) Már ennyi is elég lenne ahhoz, hogy az Alkotmánybíróság megsemmisítse a 269/C paragrafust. Ám a leglényegesebb – amit remélhetőleg mégis észrevesz majd az Alkotmánybíróság is – hogy a feltételezett **jogalapja** törvénytelen, ezért nem lehetséges a szabatos jogi, csak a pontatlan, homályos politikai megfogalmazása. Ugyanis tőlünk idegen nép **egyetlen** történelmi eseményéhez való viszonyt (amihez való viszonyulás egy másik szuverén állam számára eleve nem is lehet kötelező) a mi belső jogi normánkká intézményesíti. Idegeneknek önmagukra vonatkozó szubjektív értékelését a mi számunkra emeli törvényerőre; a történelmi tények és a saját véleményünk helyett az ő eszméiket/téveszméiket kellene tisztelnünk. S ha nem tetszik, antiszemitáknak nyilvánítanak, és még büntetnek is bennünket. **Ezért e paragrafus, így, ahogy van, a magyarellenesség egyértelmű jogi intézményesítése.** Ámde egyes hazai és nemzetközi zsidó szervezetek és izraeli intézmények önző és önsorsrontó elfogultságukban még ezen is túlmennek: a Btk. 269/C hatályát önkényesen igyekeznek kiterjeszteni, az **általuk** gyűlöletbeszédnek minősített megnyilvánulásokra, személyekre és pártokra is. Hatalmas a ránk és a kormányra nehezedő hazai és nemzetközi nyomás, hogy az antiszemitizmus elítélése legyen majd-hogynem a kizárólagos erkölcsi mérce számunkra.

f) Minden más tagadató: honfoglalás aranybulla, Nándorfehérvár, 1956, rendszerváltás, a nemzetgyalázást, a magyarellenességet pedig nem bünteti.

Bár igencsak kérdéses, mégis feltételezhetjük, hogy sokakat azok közül, akik megfogalmazták, megszavazták és aláírták, nem a magyarellenesség vezette, viszont fel kellett volna ismerniük, hogy a törvény – a történelmileg kialakult helyzetben – nem a magyar nemzeti érdekekkel, hanem a kialakuló intézményesülő hazai és nemzetközi magyarelles hangulattal és törekvésekkel van összhangban.

Mindezt a hatalomra került Fidesz-KDNP kormánynak is azonnal fel kellett volna ismernie. Bármennyire támogatni akarjuk ezt a kormányt és az új Országgyűlést, nem titkolhatjuk, hogy hallgatásuk ebben a kérdésben nem bírja egyértelműségünket. 2013 márciusáig

ugyanis nem volt törvény a magyargyűlölet, nemzetgyalázás ellen. Eredetileg még az új alaptörvényből is kimaradt, ami – sajnos – nem tekinthető véletlen, ám éppen ezért vétlen mulasztásnak sem. Most azonban valamelyest pótolták: **az alapörvény negyedik módosítása végre a magyar nemzet méltóságának sértését is büntetni rendeli.** A folyamatos durva hazai és nemzetközi támadások emiatt érik, csak ezt egyetlen ránk rontó hazai, vagy külföldi politikus, illetve szervezet sem meri megemlíteni. Ezzel keletkezett egy meglapuló jogi összeütközés, hiszen a Btk. 269/C is változatlanul érvényben maradt.

Tekintsük át e jogi intézményesülés egyes gyakorlati jeleit.

A Mazsihisz közleménye szerint 2012 júniusában valaki az utcán állítólag odamondogatott Schweitzer főrabbinak, s kijelentette, hogy „utálja a zsidókat”. Bár a rabbi a Népszabadságban már úgy fogalmazott, „nem is emlékszem, melyik szót használta”, és semmi bizonyíték nincs, csak Mazsihisz elfogult közleménye. Ilyen helyzetben lezárják az ügyet világ minden táján. Nem úgy nálunk. Közvéleményünk elhűlve látta, hogy a történelmi egyházak jelenlegi, a saját egyházaiktól is elidegenedett, politikailag részrehajló vezetői közös nyilatkozatban ítélték el a bizonyíthatatlan esetet, amely nem szolgált rá „ágyúval verébre” horderejű támadásra, még akkor sem, ha tényleg úgy és az történt, amit a Mazsihisz állít. Ennyire, de talán még jobban, az a költött viszontvád is megállná helyét, hogy tudatos magyarellenes provokációról van szó, amelyre valakik pont azt a főrabbit választották ki, akinek egyébként tekintélye van a magyar közvélemény előtt.

A Helsinki Bizottság, a nem magyar irányítás alatt álló civil szervezetek, valamint a neoliberais és álszocialista ellenzék, késlekedés nélkül csatlakozott e templomon kívüli zsolozsmához. Ám lehangolóbb meglepetés az volt, hogy a szomszéd országokban ismétlődő magyar-verésekkel, a magyarság elleni szüntelen antiszemitázással szemben a legtöbbször némának maradó kormánytényezők – sajnos, valakik lelkiismeretlenül belezavarták még az alighogy hivatalba lépett köztársasági elnököt is – fennkölt nyilatkozatban ítélték el, mintha eget-földet rengető tragédia történt volna. Tették ezt kiérezhető magyarellenes felhanggal, azaz szolgálai készséggel segítettek a Mazsihisznek, hogy bolhából elefántot csináljon. Fájó! Még fájóbb, hogy ugyanezen napokban a rendőrök szükségtelenül súlyosan bántalmaztak egy arab sakkozót, aki maradandó sérüléseket szenvedett, vidéken pedig sokadszorra gyilkoltak a cigányok, ám ezekre e szervezetek és személyek közül egyik sem reagált, pedig **hasonlíthatatlanul súlyosabb, bizonyított és emberi áldozattal járó** esetek voltak. Különösen fájó, hogy e jelenségek azóta is foly-

tatódnak, s egyszer sem emelték fel ellene a szavukat. Sokan szeretnék támogatni e kormányt, de nem hagyja magát. Ezért hát ne minket, hanem önmagukat hibáztassák, ha közvéleményünkben olyan benyomás keletkezik, azért hallgattak, mert ott csak arab és magyar volt az áldozat.

Politikusaink ékesszólóan hadakoznak ugyan kettős mérce ellen, amit helyesen és jogosan tesznek, ám keveset ér, ha a gyakorlatban megbuknak. Nem látnak, vagy nem akarnak átlátni az egyenlőbbek üzemszerűen begyakorlott fondorlatain. És mit kapnak érte. Az antiszemitázók egyik vezéralakja, Révész S. a Népszabadságban provokatív és lenéző „Fene a gusztusukat” c. cikkben „értékeli”; a gondolatmenet nehezen követhető, de az első és az utolsó mondat érthető: *„A Schweitzer József főrabbinak tett gusztusok ára nulla. ... Ilyenkor teszik az ingyen gesztusokat azok, akiknek a rasszizmus elleni fellépés egyébként semmilyen árat nem ér meg. Rendes esetben az ilyen könnyű gesztus bónusz. Azoknak, akik tisztességesen megharcolják harcaikat az embertelenséggel. Az említett kormánytényezők nem tartoznak közéjük.”* Íme, a fizetség azért, hogy a Mázsihisz ellenőrizetlen és ellenőrizhetetlen nyilatkozata utasítást jelent egyes politikusok részére, akiket pedig mi saját képviselőinkként állítottunk fontos posztokra.

Az Alaptörvény, de az említett Btk-módosítás sem írja elő, hogy bármely nemzetet szeretnünk kell. Népüktől elidegenedett politikusok a történelem folyamán próbálták elérni, hogy szeressük az osztrákokat, németeket, szovjeteket, izraelieket, amerikaiakat, de csak ráfizettünk. **A magyar ember nem szeret, és ne is szeressen, egyetlen nemzetet sem, csak a sajátját. A többit tisztelje. Egyformán, és szigorúan kölcsönösségi alapon. De semmiképpen nem rendeletre.** Ugyanezt várja el azoktól, akiket képviselőiül választott. Ezért ellenérzéssel fogadja, hogy hajlanak a magyarok alaptalan elmarasztalására.

Legalább követnék Schweitzer főrabbi említett nyilatkozatában tett valóban bölcs megállapítását: *„A gyűlölet nem ma keletkezett. Ennek megvannak a gyökerei, amelyek ideológiai, gazdasági és politikai jellegűek lehetnek.”* Pontosan erről van szó! Csakhogy ha valaki elkezd bolygatni az okokat, a kisebbségi rohamcsapatok antiszemizmusnak nyilvánítják, kampányt indítanak ellene, **s hatóságaink, ismét az antiszemitázók oldalára állnak.** Még oly képtelen intézményesítés is előfordul, hogy zsidó vonatkozású politikai kérdésekben bíróságokkal hozatnak magyarokat elmarasztaló ítéleteket. Nagy György „Nem volt holokausztnak” is fordítható héber nyelvű táblával tüntetett. A Fővárosi Törvényszék elé állították, amely kirekesztette őt a saját tárgyalásáról, minden jogalap nélkül, első és másodfokon jogerősen 1,5 év börtönbüntetésre ítélte, 3 év próba-

időre felfüggesztve, elrendelte pártfogó felügyeletét, megtiltotta, hogy politikai rendezvényen vegyen részt. Végül, hihetetlen, de kötelezte: *„Legalább három alkalommal látogasson el a (Budapest) Páva utcai holokauszt Emlékközpontba. És az ott látottak alapján összegezze gondolatait, vagy egyszer tekintse meg az Auschwitz-i Emlékhelyet vagy a Jeruzsálemi Yad Vasem Emlékparkot, és írja meg véleményét.”* – Szellemi, faji inkvizíció a XXI. században! Világraszóló botrány! És az ellenünk folyamatosan és mondvacsinált ürügyekkel acsarkodó hazai és külföldi tényezők hallgatnak. Ám képzeljük el, milyen hazai és nemzetközi kampányt indítanának ellenük, ha egy zsidót arra ítélnének, hogy tanulmányozza a tiszzaeszlári pert, s állapítsa meg, a bíróság hol tévedett.

Nem akarok senkit sem mentegezni, de mindenki tudja, mesze nem Zuschlág volt a legnagyobb sikkasztó, ám az intézményesítés eredendő természetére utal, hogy eddig mégis szinte csak őt ítélték el. Közvéleményünkben eléggé elterjedt, azért mert nyilvánosan viccelt a zsidókkal kapcsolatban.

Hasonló indíttatású intézményesítés sejlik fel a Hunvaldperben. Évek óta izzad a bíróság, mert ugyanazt, amivel vádolják, a polgármesterek jó része is elkövette, mégis egyedül őt akarják elítélni. Jó néhányan úgy vélik, azért, mert ellenállt annak az ismétlődő javaslatnak, hogy a VII. kerület címerében a zsidó menora szerepeljen, és elérte, hogy Garai tér átépítése során feltárt címert (a magyarok iránt bizonyos rokonszenvet mutató Erzsébet királyné koronája és Pest kapuja) vegyék alapul. Nem véletlen, hogy kezdetben rokonszenv-tüntetések is voltak mellette.

Történik mindez, amikor az Alaptörvény szerint Magyarországon senkit nem lehet elmarasztalni politikai nézeteinek kifejezése miatt. Lehet, hogy egyes bírók nyugdíjazásával nem kellene még 62 éves korukig sem várni?

De az intézményesülésre utalnak olyan aggasztó esetek is, hogy az igazságügyi államtitkár Köves Slomóval, az Egységes Magyarországi Izraelita Hitközség (Chabad EMIH) vezető rabbijával, a zsidó gárdaféleség Tett és Védelem Alapítvány képviselőivel, a Mázsihisszel egyeztet, hogy a közösségük elleni izgatás bűncselekménye **érdemben szankcionálhatóvá váljon!** Nem az államalkotó többséggel szembeni izgatást kellene büntetni? Vagy, mivel ez mindennapos, már hozzá is szoktak?

2013 januárjában a kormány és a főváros vezetői az Európai Zsidó Unió (EJU), Európai Zsidó Parlament (EJP) és Európai Rabbi Központ (RCE) képviselőivel tárgyaltak. A rejtélyes okból európainak feltüntetett zsidó szervezetek e sajátos tárgyalásról szóló közleményei szerint: *„felszólították a magyar hatóságokat, hogy súlyosbítsák a gyűlöletbeszédet büntető törvényt és hangsúlyozták az iskolai ne-*

velés fontosságát a Magyarországon egyre fokozódó antiszemitizmus elleni háború terén”, majd megállapítják: „Magyarország manapság az Európában felerősödő antiszemitizmus és rasszizmus fő gyújtópontja. Szándékunkban áll együttműködni a magyar kormánnyal annak érdekében, hogy elszigeteljük a gyűlölet-beszédet terjesztő politikusokat”. A belügyeinkbe beavatkozva, követelték a Jobbik és az általuk antiszemitának, rasszistának ítélt személyek és mozgalmak elleni még határozottabb jogi fellépést. – **Nyugtalanító, hogy nincs közlés arról, a magyar félnek volt-e ellenvetése az újabb beavatkozással szemben.**

A társadalmi élet szinte **minden** területére kiterjedő **állandósult** holokausztózis az intézményesülés kiépülésének irányába hat, s a holokauszt mindenek fölé helyezése és mindennapos verklizése súlyos következményekkel jár: ellehetetleníti nemzeti tragédiáink megfelelő értékelését, a nemzeti érzelem, gondolkozás és önazonosság kibontakozását, a nemzetként létezésünket gátolja.

Megoldás tehát parancsolóan szükséges, s nem lehet más, mint – lehetőleg minden érdekelt fél bevonásával – a magyar érdekeket védő jogalkotás. A Btk. paragrafus megsemmisítése, a holokauszt-nap lecserélése Trianon napra. Ki kell jelenteni, s politikában, tudományban, oktatásban egyaránt érvényesíteni, hogy a magyar nemzet utóbbi évszázadának legnagyobb tragédiája nem a holokauszt, hanem Trianon. Le kell korlátozni a minduntalan növekvő kárpótlást (Egyre több a holokauszt túlélő, ahogy a szocializmusban is egyre több lett a hajdani partizán és ellenálló). Tudatosítani kell közvéleményünkben, hogy **a veleszületett tulajdonságokból – amelyekben senkinek semmi érdeme nincs – becstelen dolog politikát csinálni, előnyt ügyeskedni, támadásra, vagy védekezésre használni.** Természetesen meg kell különböztetni az agresszív politikai zsidókat a hitüket gyakorló, politikával nem foglalkozó zsidóktól! De látni kell: szószólóik vezetik őket. Rettegnek az egyenlő esélyek jelszótól. Kiválasztottságra, megkülönböztetésre tartanak igényt; amikor megkapják, akkor meg tiltakoznak. Le kell leppezni, büntetni kell a Magyarország ellen folyó, innen indított, sugalmazott nemzetközi kampányokat; **nem tisztelet jár érte, ha nem lojális állampolgárként viselkednek.**

Történelmi-politikai vonatkozások

Kezdjük néhány címszóval. Már nem is meglepő, hogy a magyarságkutatás éppen nálunk nem prioritás, szétszórt, egyéni, akadályozott. Az MVSZ helyzete rendezetlen. Ugyanakkor aktív az „Együtt Jeruzsálemért” és egy sor más idegen lojalitású szervezet. Nemzetidegen célokat követnek, a magyar nemzeti mozgalmakat pedig nacionalistának minősítik. Sokasodnak a kísérletek annak „bi-

zonyítására”, hogy a zsidóknak közük van Európához, főleg a Kárpát-medencéhez. Komoróczy történész még azt is állítja: Árpád is zsidó volt.

Mindezek alapján született a Mazsihisz jellemző intézményesítő javaslata az alaptörvénybe: *„Meggyőződésünk, hogy az egész európai civilizáció alapját azok a törvények képezik, amelyeket a Mindenható a Sínai-hegyi kinyilatkoztatásakor adott az emberiségnek. Ezek a törvények olyan alapértékeket fogalmazznak meg, amelyek mindmáig kihatóan meghatározzák mindennapi életünket és csak akkor várhatjuk, hogy a magyar társadalom visszataláljon a helyes útra, ha ezeket az értékeket, amelyek a zsidó-keresztény kultúra alapját képezik, sajátunknak érezzük. Ennek a ténynek oly módon kell, hogy hangot adjon az új Alkotmány, hogy annak preambulumban utalnia kell a Tízparancsolatra, arra, hogy a magyar kultúra - ami az európai kultúra szerves része - a zsidó-keresztény gyökereken alapszik, és a magyar állam létét, a magyarság fennmaradását az biztosította, hogy immár több mint 1000 éve, Szent István Királyunk vezetésével az itt élőket befogadták a keresztény Európába.”* – Más szavakkal, mit is jelentene ez? Intézményesítsük az alkotmányban: az európai civilizáció a Sínai-hegyről származik, mi zsidó-keresztények vagyunk, és csak azért maradtunk fenn, mert befogadtunk idegeneket, de most sem helyes úton járunk. (Mert még vagyunk!)

Naponta követelik tőlünk, hogy a történelmünkéből dobjuk ki, ami igaz, de nekik nem tetszik, s vegyük be, ami nem igaz, de nekik tetszene; az ő tragédiájuk felett jajveszékéljünk, a sajátjainkról hallgassunk. Nem más ez, mint a mértékvesztés és a felsőbbrendűség vélt tudata. Van nekünk elég saját tragédiánk, mintsem hogy naponta másokén keseregjünk, de örömünk is van annyi, hogy nem szorulunk rá mások hanukájára. – **A történelemből pedig – senkiéből sem! – semmit és senkit nem lehet kitörölni!** (Ezért felesleges a jelképek elleni erőltetett harc is; a történelemből nem lehet kiiktatni sem a vörös csillagot, sem a horogkeresztet).

Ebbe a sorba illeszkedik Gerő András nagy visszhangot kiváltott támadása Romsics Ignác történész ellen, mert nem a Mazsihisz szerint látja a magyar történelmet. Ugyanő a Népszavában pedig bevezeti a **„zsidónak minősülő egyének”** manipulatív fogalmát, nehogy képesek legyünk megkülönböztetni azokat, akik minket minduntalan megkülönböztetnek. Túl ezen, Gerő a B'nai B'rith Első Budapesti Közösség zsidó-izraeli intézmény képviselőjében **„Antiszemita közbeszéd Magyarországon”** címmel könyvsorozatot adott ki, amelynek baljós szóhasználata sugallja: szívesen le is számolnának velünk. Az első, a 2000. évi kötet bevezetőjében meg is fogalmazza: *„Egy azonban már most is bizonyos: a szavak nem*

szállnak el, hanem megmaradnak, fennmaradnak, s évek múlva is visszakereshetőek, vagy - ha úgy tetszik - számon kérhetőek." **Név szerinti fenyeget közismert és tiszteletben álló magyarokat, mert nem az ő szájíze szerint ítélnék meg kérdéseket és helyzeteket, és külföld előtt befeketíti Magyarországot!**

Az intézményesülést kellően át nem gondolt, vagy kikényszerített kormány szintű lépések is elősegítik. Egyik miniszterünk az Élet Menete Alapítvány januári rendezvényén kijelentette: meg kell érteni a lehető legmélyebben, mit veszített a nemzet és Európa "zsidó honfitársainkkal", és **„micsoda gyalázat volt, hogy a nemzet nem tudta megvédeni őket"**. – A múltat azonban a múlt alapján, a jelen a jelen alapján kell megítélni. A holokausztot **is** a maga történetiségében, konkrét körülményi közé helyezve kell vizsgálni. Az állam, természetesen, védje meg az állampolgárait és az országot. Történelmi tény, hogy Horthy, de még Szálasi is bizonyos sikerrel igyekezett akadályozni a zsidók deportálását, de a német megszállás után már nem volt erejük. A magyar **nemzetnek** ehhez semmi köze! (Feltűnő, hogy a német nemzetet nem hibáztatják). A nemzetünk elmarasztalása olyan helyzetben, amikor **önmagát sem tudta megvédeni**, történelmietlen, a magyarelles törekvéseket erősíti, akkor is, ha sajnálatos módon olyan politikus kényszerült rá, akit más miatt becsülünk. Nem szabad lenne senkinek sem szem elől téveszteni, hogy ugyanezzel vádolnak bennünket a rasszista zsidó vezetők; azért fizettetnek kártérítést, mert a magyarok abban a helyzetben nem áldozták fel értük önmagukat, miközben ők egy puskát nem süttöttek el. Történelmi tény: a zsidóság semmilyen ellenállást nem tanúsított, sőt a gazdagok eladták a szegényeket, üzleteltek még Eichmannal is, ami miatt Kasztnert Izraelben el is ítélték.

Mintha mindez nem lenne elég, megalakult a **Magyar holokauszt-2014 Emlékbizottság**. Sokan sokáig agyalhattak rajta, hogy ilyen torzszülött elnevezést hozhassanak világra. Mert nézzük csak, mit jelenthet? Nem létezik a történelemben magyar holokauszt (Az is nyilvánvaló, hogy nem magyar nemzeti tragédiára gondolnak), s ilyen kifejezés a történetírásban sem honosodott meg. Azt jelentheti tehát – mert a szerencsétlenül megfogalmazás miatt így is lehet értelmezni – hogy 2014-ben viszont majd lesz magyar holokauszt. És erre, előrelátóan, létrehoztak egy emlékbizottságot. Magukra vessenek, akik ennyire homályosan fogalmazznak. Az pedig kifejezetten diplomáciai melléfogás, hogy az USA, Izrael, Németország és Ausztria nagykövetei is tagjai e bizottságnak. A nagykövetek a fogadóországban nem vállalhatnak semmiféle intézményes szerepet. Sajnos, a bizottság vezetője, egyebek miatt ugyancsak becsülendő államtitkár, kijelentette: *„A szembenézés és a bocsánatkérés esztendejének kell lennie 2014-nek, ... a holokauszt emlékévé az emlé-*

kezés parancsának és a felejtés tilalmának törvényerőre emelését jelenti, a bocsánatkérést pedig a nemzeti identitás részévé kell tenni.” A támadás látszatát is elkerülve, de személyre való tekintet nélkül ki kell mondani: ha ez megvalósulna, a nemzetünk nem létező **kollektív bűnösségének intézményesítése lenne!** Lehet, hogy valakik mégiscsak a 2014-ben eljövendő magyar holokausztra gondolnak? Ilyesmi ellen nemcsak állampolgári jogunk, hanem kötelességünk **tiltakozni!** Akár saját vélemény, vagy – ahogy remélem – csak **rákényszerítették**, avagy a beszédírók adták a szájába. Felmerül: miféle beszédíró apparátus van mostanában? Vagy nem az apparátusban van a hiba? **Am abban legyünk biztosak, nem velünk van baj, ha felháborodunk a sokasodó hasonló törekvéseken, de baj van velünk, ha nem háborodunk fel!**

Egy tapodtat nem szabad tovább hátrálni, mert minden engedmény, nemzetünk gyalázatosnak nevezése, vagy ennek szó nélkül hagyása, az egyenlőbbek szemében már **szerzett, intézményesült jog**. A másnapi követeléseik már e határról indulnak! Így szorulunk állandóan vissza. Ha engedjük, ennek csak egyetlen logikus végkövetkezménye lehet. Ugyanis mindig egy parányi igazság mellé csomagolják a nagy hamisságot, majd mindezt nekünk tulajdonítják. Így leszünk miattuk és helyettük egyben a tettesek és az áldozatok is. Ugyanezt évszázadok óta folytatják számos más országban is. Aztán mossák a kezeiket, mint Pilátus, s magukban nevetve mondják: „Ha ti olyan hülyék vagytok, hogy hagyjátok, akkor miért ne?”

Nemzetközi–külpolitikai vonatkozások

Az EU-ban gyakorlatilag intézményesült a magyarellenesség. Nem tudják megemésztetni, hogy a szavazók **2/3-a** olyan kormányt juttatott hatalomra, amelyet sajátjának akar tudni. S e kormánynak volt is bátorsága magyar érdekekről beszélni, sőt az alaptörvényben is szerepeltetni egyéb magyar történelmi értékekkel egyetemben.

Csak címszavakban a magyarellenes nemzetközi jelenségekről: a Kisantant állandó veszély; állandósult a politikai nyomás a kormányra és a magyar szervekre (EU, FIFA, MÁV-per); Clinton, Soros pénzeli Bajnait; Mesterházy Wall Street Journalban kért anyagi segítséget; a sajtóban többször szellőztették, hogy nyugati segítséggel meg szeretnék dönteni az Orbán-kormányt; nemegyszer nyíltan latolgatták Orbán Viktor esetleges **meggyilkolását**; Izrael és az USA nagykövetei sorozatosan beavatkoznak belügyeinkbe, és sajnos a nemzetközileg elfogadott legkisebb retorziót sem kell elviselniük; az izraeli Ron Werber gyűlöletkampányt irányít a magyarok ellen, itt Magyarországon! Körülötte nem csapnak zajt, pedig nemcsak állambiztonsági *kockázat*, hanem kifejezetten **veszély!** Mindezzel arcátla-

nul tudomásunkra hozzák: **nem a magyar szavazók akaratának akarnak engedelmeskedni, hanem idegen érdekeket akarnak szolgálni!**

Sajnos, idomul ehhez a külpolitikánk, de, érdekes módon némi-
leg még attól is elkülönülve, főleg a Külügyminisztérium, amely
imamalomként ismételteti egyoldalú Izrael-párti állásfoglalásait. A
miniszter 2010 júliusában, Washingtonban felavatta svájci alkonzul
Carl Lutz emléktábláját, aki második világháború alatt Budapesten
zsidókat mentett. (Már emlékművet kapott a Szabadság téren; em-
léktáblát a Táncsics Mihály utcai házán, parkot neveztek el róla Er-
zsébetvárosban; 2013 elején az Élet Menete nemzetközi szeminári-
umot rendezett róla, stb.). **Wallenberg már magyar nemzeti
hőssé intézményesült, holott semmi köze nincs a magyarság-
hoz, most jön Carl Lutz, majd egy újabbak és újabbak.** Az igazi
magyar nemzeti hősök pedig tűnnek el. Ha valaki őket emlegeti,
azonnal nacionalizmussal, antiszemitizmussal vádolják. Carl Lutzra
visszatérve: ha ő svájci, miért nem svájci, vagy az izraeli külügyi-
miniszter, avagy az amerikai külügyminiszter asszony avatja az emlék-
tábláját, ha már helyet adott e különös „internacionalista”, ponto-
sabbban intercionista aktusnak? Mi köze ehhez a második miniszter-
sége alkalmából az USA-ban hivatalos látogatást tevő magyar kül-
ügyminiszternek? Az eset fura logikai képlete ugyanis így fest: egy
ország külügyminisztere egy másik országban leleplezi egy harmadik
ország alkonzuljának emléktábláját, aki egy akkor még nem is létező
negyedik államnak tett szolgálatot egy számára idegen fogadó-
országban. Sokadik hűségeskü, amit valakik kiügyeskedtek, vagy
kikényszerítettek, és magyar részről fogadókésztségre talált.

Nem egyszeri véletlen. 2012 májusában a külügyminiszter hi-
vatalos argentinai útján megkoszorúzta Wallenberg szobrát, és részt
vett emlékrendezvényén. Néhány nap múlva Brazíliavárosban meg-
nyit Wallenberg kiállítást. Tehát nemcsak itthon, hanem harmadik
országokban is Izraelnek tesz újabb és újabb gesztusokat. És sorol-
hatnánk. **Joggal merül fel, hogy a magyar külügyminiszter kit
képvisel?**

Az intézményesítésben nem maradt el miniszterétől az állam-
titkár: Kolozsváron nyitott meg Wallenberg-kiállítást, majd Munká-
cson Wallenberg-emléktáblát avatott és kijelentette: „*Wallenberg
bátorsága Dávid királyéhoz mérhető!*” Előzőleg, Izrael létrehozásá-
nak 63. évfordulója alkalmából, bár nem kerek évforduló, ő kereken
kijelentette, hogy Izrael biztonsága Magyarország számára "szemé-
lyes kérdés", így a magyar külpolitika lényeges része. "*Olyan sok
hasonlóság van közöttünk, izraeliek, zsidók és magyarok között,
hogy nem is tudjuk megszámolni*". – Izrael biztonsága az államtitkár
számára lehet személyes kérdés, de ilyen elfogultság összeegyez-

tethetetlen az általa ugyancsak másodszer elfoglalt poszttal. Az is lehet, ő oly sok hasonlóságot lát az „izraeliek, zsidók és magyarok” között, hogy össze sem tudja számolni. Forduljon az utca emberéhez; ő csak egyet lát, pedig évszázadok óta figyel: azt, hogy ők is emberek. Több nincs!

A Külügyminisztérium azonnal elítélő nyilatkozatot ad ki, ha a palesztinok visszaütnek, ám hallgat Izrael sorozatos népirtó tetteiről. Kirívó eset volt, amikor 2012 májusában, nyilatkozatban ítélte el, hogy valaki Wallenberg szobrára disznólábakat aggatott. Az ugyancsak állandósult wallenbergezés elleni tiltakozás érthető, igaz e formában nem gusztusos, de ez sem eget-földet rengető eset. Ezért fölöttébb elgondolkodtató, hogy belpolitikai kérdésekbe a Külügyminisztériumnak kifejezetten ellenjavallt beleártania magát, mégis ismét nyilatkozott, s ezzel világgá kürtölte az esetet, amivel **önmagá csinált Magyarországot gyalázó nemzetközi ügyet a semmiből!** Gyöngyösi Mártont is nyilatkozatban ítélte el, tulajdonképpen ugyancsak belpolitikai ügyben. Azaz, ha valaki odafigyel, azt a következtetést vonhatja le, hogy a Külügyminisztérium egyes vezetői nehezen igazodnak el a magyar érdekek és a magyarelleses kampány között.

A Külügyminisztérium ugyanakkor a szomszédos országokban lassanként intézményesülő magyar-verésekkel, magyar emlékművek rombolásával szemben, a kisebbségbe szorult nemzetrészeink védelmére alig-alig tesz valamit. Még azt sem tudja elérni, hogy a trianoni szerződés kisebbségvédelmi előírásai érvényesüljenek. Lehet, nem is tudja, hogy ilyenek léteznek?

Megállnék már, de a politikusaink folytatták. Kövér Lászlót, az Országgyűlés elnökét, Nyíró József romániai újratemetésének ügye miatt Izraelben „nem-kívánatos személynek” nyilvánították, ami a diplomáciában az egyik legsúlyosabb lépés, és általában a két ország közötti kapcsolatok elhidegülésével jár. Valakik azonban, a mi nevünkben, ehelyett még magasabb szinten, a köztársasági elnökkel képviseltették magukat az izraeli Wallenberg-ünnepségen. A saját országunkban képünkbe vágják: *„Mi jobban gyűlölünk titeket, mint ti minket!”* (Kornis Mihály. Ő legalább igazat mondott!), persona non gratanak nyilvánítanak bennünket, egyes politikusok pedig erre azt válaszolják: Minél jobban gyűlöltök bennünket, mi annál jobban szeretünk benneteket! És még tőlünk is elvárnák, hogy ezt helyesnek tartsuk. Ám mi évszázadok óta azt tartjuk helyesnek, hogy „Amilyen az Adjon Isten, olyan a Fogadj Isten!”, és ezen nem fogunk változtatni. Viszont mindazon, amit közülük egyesek művelnek, égetően szükséges változtatni. Vezetőink fontos országokba nem látogatnak el, ám sorozatban zarándokolnak Izraelbe, ahol nemcsak bohócko-

dásra kényszerítik őket a sábesz-deklivel, hanem befolyásolják, elkötelezik őket.

Mindeközben Izrael a nemzetközi normáktól eltérően hihetetlen előjogokkal rendelkezik Magyarországon. A sajtóhírek szerint a Ferihegyi repülőtéren saját folyosót üzemeltet az izraeli beutazók részére, a Duna-terasz lakásait izraeli állampolgároknak tartják fent. Nemzetközi értékelés szerint a KGB egykori szerepe meg sem közelítette azt a fokot, amennyire a Mosszad beépült a magyar életbe. Növekvő az izraeliek betelepülése és látogatása. Az antiszemitizmussal való mindennapi vádaskodásuk tulajdonképpen ezt álcázza.

Az itt bemutatott két legutóbbi könyvemben („Magyarabb jövőnkért” 2011. Heraldika. – „Élet és halál, véges és végtelen – politikai szemmel”. 2012. Heraldika) példákkal bizonyítom, nemzeti sorskérdés, hogy milyen identitású és lojalitású emberek irányítják és képviselik országunkat. Kivételek mindig akadnak, de a magyar nemzet érdekeit csak magyarokból álló kormány képes képviselni. Csurka István nem véletlenül nevezi idegenszívűeknek azokat, akiket eddig emlegettünk. Ő is aláhúzza azonban, hogy nem önmagában az idegenszívűség a baj, hiszen mindenki az akaratán kívül születik annak, aki, hanem hogy a vezetőik a politikába beügyeskedik magukat és Magyarországon, Magyarország nevében nem a magyar szívet képviselik, és még minket neveznek rasszistáknak, ha ezt észrevételezzük.

Fegyveres erők

Az intézményesítés itt formailag az ellenkezőjét jelentette: az álbaloldali-neoliberális kormányok lezüllesztették, leépítették a hadseregünket. Nemzetellenes bűn, taglalni sem szükséges. Ám van már két tábori rabbink. A Mazsihisz rabbiján kívül az EMIH is elérte, hogy rabbija szolgálhasson a hadseregben. Hihetetlen, de amikor az illetékes magyar tábori püspök a szokásos ügyintézésnek megfelelően a szakmai képesítését tanúsító okmányát kérte a jelölttől, fegyelmet kapott és eltávolították a hadseregből! Zsidó közkatona talán egy sincs (a főtiszték között, persze, biztosan vannak), de tábori rabbi már kettő is van. Lehet, hogy a harmadik tábori rabbi a Hit Gyülekezete fogja delegálni, hogy védje a ... Mit is? Azt sejteni lehet, nem a magyar hazát.

Elgondolkodtató az is, hogy a Grippenek vásárlásával kapcsolatban komoly korrupciós vádak merültek fel nálunk is, Ausztriában is, ám csendben elhaltak. Csak nem azért, mert a Wallenberg család ellenőrzi a gyártó céget? (Ahogy azt is sokan feltételezik, a ghánai Kofi Annan is csak azért lehetett ENSZ-főtitkár, mert a második felesége Raoul Wallenberg féltestvére).

Párhuzamosan szinte vezető fegyveres erővé növelték az izraeli érdekeltségű In-Kal őrző-védő szolgálatot. Ez „biztosítja” a nemzeti ünnepeket, minisztériumokat, de volt rá példa, hogy a rendőrséget is helyettesítette. Felmerül a kérdés: válságban, polgárháborús helyzetben egy izraeli befolyás alatt álló fegyveres erő melyik oldalon foglal állást? Emlékezzünk rá, Gyurcsány-Bajnai környezetében polgárháborúra is spekuláltak.

Kezdeményezések történnek liberális gárda létrehozására. Tett és Védelem elnevezéssel pedig létre is jött egy zsidó gárda-féleség. Felmerült a Cigány Gárda ötlete. Ezekkel szemben némi társadalmi ellenállás jelentkezett, de kormányzati részről még csak szóbeli elítélés sem volt. Viszont a **fegyvertelen Magyar Gárda ellen, amely a kormány szövetségese szeretne lenni a rendteremtésben**, törvényi rendelkezések és hatósági intézkedések történtek. Pedig a rendőrség a Magyar Gárdával együtt tényleg két hét alatt rendet tudott volna teremteni. Így meg három év alatt sem teremtődött meg Magyarországon a magyar rend, hanem kisebbségek és másságok, azaz idegenség és természetellenesség uralkodik. Egy időben még annak is komolyan nekiláttak, hogy cigányokat szervezzenek be a rendőrségbe, azaz faji alapon akarták szervezni a rendőrséget! Senki nem ellenzi, hogy cigány is lehet rendőr, ha egyénileg rászolgál, de eleve faji alapon szervezni olyan politikai tévedés, amit nem szabad elkövetni. Az illetékeseknek be kellene látniuk, ezen az úton nem jutunk el a magyar rendhez, amelyre az országnak szüksége van.

Pénzügyi vonatkozások

Ezek mindenki érintenek, eléggé közismertek. Ma már az is egyre inkább elfogadott vélekedés, hogy nem a szocializmus, mint társadalmi rendszer vitte bele országot a kamatrabszolgaságba. Inkább azok, akik eluralták a bankszektort, s ma is uralják, hogy többszörösen kizsákmányolhassanak bennünket. Akik még azt is titkolják, **miféle** magánbankoknak tartozunk, ami miatt állítólag nem lehet kérni a többszörösen visszafizetett kölcsönök és kamataik elengedését. Elég, ha annyit tudunk – „érvelnek” – hogy tartozunk és fizetnünk kell.

De nemcsak külföldnek, hanem országon belül is. Kárpótlás, **örök**járadék, büntetés, bírság és tucatnyi más címen tartozunk és fizetünk, ám végső soron **a javadalmazottak mindig ugyanazok**. Akiknek, csak héberül megjelent tájékoztatás alapján, mindezen túl kárpótlásul még földet is osztanak, holott soha földműveléssel nem foglalkoztak és szándékukban sem áll. Akik mindezzel mégsem elégednek meg, hanem még pereket is a nyakunkba akarnak varrni fel-

tételezett bűnösségünkért, mint például a MÁV ellen indított elképesztő és gyalázatos kárpótlási per.

A legnagyobb probléma, hogy a világban a valóságtól (a termeléstől) teljesen elszakadt pénzügyi rendszer működik – pontosabban jut egyik válságból a másikba – amelyet tagadhatatlanul a nemzetközi zsidó nagytőke ural. Emiatt a tragikustól a nevetségesig terjedő rendellenes jelenségekre kerül sor, legyen szó Görögországról, vagy Ciprusról (internetes források szerint hazánk mellett még ezt a két helyett is kiszemelték a zsidóság részére „új hazául”, amennyiben az arab tenger előnti Izraelt), vagy a benzinárak hetenként kétszeri változásáról nálunk. De a nevetségesség kategóriájába tartozik azt is, hogy egyes pénzeszközök árfolyama – sajnos, a forinté is – bizonyos politikusok szóhasználatának megfelelően változik. Miféle pénzügyi rendszer ez?

Hírközlés, oktatás, kultúra, ifjúság

A magyarellenességre a hírközlésben elfoglalt túlhatalma ugyanolyan nyilvánvaló és közismert, mint a bankszektorban, s ezt sem tekinthető véletlennek, hanem csak tudatos politika eredményének. Megállás nélkül a sajtószabadság hiányáról kiabálnak, külfölddel is próbálják elhitetni, sőt beavatkozást kérnek tőlük – amit hittársaik meg is tesznek – miközben nyíltan írnak és szónokolnak a kormány ellen. Van, aki az állandó rovatát mindig azal fejezi be, hogy Orbánnak mennie kell, sőt nemegyszer Orbán Viktor meggyilkolását „tematizálták”! Összességében a teljes sajtószabadsággal élve, sajtószabadságot hoztak létre. A hírközlő eszközökből ömlik a magyarok elleni vádaskodás és támadás. Álságosan magyarázzák, hogy ők „csak” kormányellenesek, de amikor zavarják, akadályozzák a magyar kormány munkáját, azon dolgoznak, hogy a jórészt általuk okozott problémákat ne sikerüljön neki megoldani – amire naponta bárki tucatnyi példát láthat – akkor ez semmi mással össze nem téveszthető magyarellenesség. Nem árt erre odafigyelni és számon tartani, hogy 2014-ben a megfelelő helyre húzzuk az x-et.

A Mazsihisz a Nemzeti Alaptantervbe is be akarta erőszakolni, hogy "a magyar történelemhez kapcsolódóan a zsidóságról folyamatosan oktassanak", "a zsidóság szerepéről essen szó a *honfoglalás, az Árpád-házi királyok, az új és a legújabb kori magyar történelemben*". A közéletünket is „tematizálják”, azaz tőlünk idegen és nem időszerű kérdések napirenden tartására kényszerítenek bennünket. Alig múlt el a Wallenberg-év, máris itt a holokauszt-év. 70 évvel utána kollektív büntudatot igyekeznek beleplántálni gyermekeinkbe. Agymosásnak vetik alá őket, hogy ne tudják, mit jelent a magyar mivolt, a kereszténység, de azt igen, mi a holokauszt, ami miatt **ők**

maguk már eleve antiszemitának születtek, s egy életen át vezekelniük kell. A lelküket mételyezik. Az „eredmény” a tanuló ifjúság megtévedése: „**röghöz kötésnek**” tartják, ha a tanulásukat, megélhetésüket biztosító családjukat és nemzetüket kell szolgálni (**Ilyesmi évszázadokon át fel sem merült!**), mert ha nem, „*Égjen a város!*” Még a baloldali sajtó is elismeri, hogy ez amerikai segítséggel és az LMP-hez kapcsolódóan alakult ki. Ebbe az irányba hat az állami felügyelet nélkül kiadott sokféle történelemkönyv, amelyek a szerzőik egyéni téveszméi szerint mutatják be a magyar múltat. De példázza az is, hogy amikor a közel száz fővárosi színház közül egy, a nem is a legeslegjelentősebbek közé tartozó Új Színház élére nem zsidó, vagy mássági vezető került, világraszóló botrányt keverték. Elkeseredett harcot folytatnak Csurka István történelmi témát feldolgozó „Hatodik koporsó” című darabja ellen, vagy a Magyar Művészeti Akadémia magyar vezetője ellen. Minden alap nélkül jogot formálnak rá, hogy meghatározhassák, ki mit írhat, mit nem, kit lehet kitüntetni, kit nem. Nem ismernek mértéket, mindenbe beleesólnak, minden magyar indíttatású törekvést akadályoznak.

Ki ne venné észre, folyik nyelvünk magyartalanítása is. Csak gondoljunk rá, hogy a „Rendben van” helyett mennyire meghonosodott az „OK”. Hagyjunk fel vele. Az OK maradjon csak a zsid**OKÉ!** Rendben? Utasítsuk vissza azt is, ha azt halljuk, hogy csárdás flash mob. Vagy vegyük a valaki/valami összekeverését. A hírközlő eszközökben szerepet kapó politikusok, újságírók nem tudják önmagukról, hogy ők valakik-e, vagy valamik. Agyunkat anyanyelv alakítja; ha nem jól sajátítjuk el, gondolkodni is hibásan fogunk. Látjuk is, akik ilyen alapvető tévedéseket követnek el, ahogy a divatba jött összevissza álló frizurájuk is utal rá, azoknak a gondolataik is zavarosak.

A magyar érzelmű irodalom is mellőzött és izmusokkal minősítik, de a magyarellenes Esterházy, Nádas és a Kertészek magasztalása folyik. Nyíró József, Wass Albert, Sinka István, Szabó Dezső mellőzése törvényesül.

Mindez részint a mi hibánk is. Nem állunk ki kellően önmagunkért, múltunkért, jelenünkért, jövőnkért. Nincs kialakult eszményképünk, kellő önbecsülésünk. A mai értékeink háttérbe szorulnak, ismereteink is hiányosak. Egyik írásomban én is Csurka Istvánnak tulajdonítottam a mondást, hogy kimentek a tankok, bejöttek a bankok, holott Kiss Dénes költőnk, a magyar nyelv kiváló ismerőjének a verse: „*Kisöcsém hiába/vagy vakmerő bátor / nincs ami megóvna / bankók lánctalpától! / Kimentek a tankok / Bejöttek a bankok*”.

Egészségügy

Abortusz, étkezési szokások teljes megváltoztatása, zavarkeltés egészségügyi szolgáltatásban, tbc visszatérése, lelki betegségek

ijesztő mértékű terjedése, fogyatékkal élők számának rohamos növekedése, felesleges oltások, plaza-életmód, a másság erőszakos, szinte állami segédlettel terjesztése, narkó, erőszak, gyilkosság. – Nem árt emlékeznünk rá, hogy **mindez a rendszerváltás után uralkodott el. Nem önmagától keletkezett, hanem ide érkezett; és nem is Keletről jött, hanem Nyugatról; ott pedig tudjuk, kik az urak!**

Emlékhelyek

Budapesten már több holokauszt-emlékhely van, mint Kosuthnak Petőfinek együttvéve. Vegyük példának a Böszörményi út környékét. Az Apor Vilmos téren található egy holokauszt emlékmű az „Igaz magyarok” névsorával. Listáznak, s még közszemlére is teszük, az Országgyűlésben meg ki sem lehet ejteni magát a lista szót sem. Miért csak az igaz magyar, aki zsidókat mentett? Megsértenek bennünket. A színhely sem megfelelő; mintha Apor Vilmost ellensúlyozná. Ugyanakkor emlékszük rá mindenki, milyen hatalmas harcot folytatnak a Böszörményi út másik végére épített szép, méltóságos, a környezetbe tökéletesen illeszkedő Turul ellen. Csak azért, mert magyar jelkép.

A vidéki városokban is rengeteg holokauszt-emlékhely van máris, és a számuk akadálytalanul, s egyre növekszik. Még a világörökséggé nyilvánított szent helyen, Pannonhalmán is megjelent egy „a környékről elhurcolt zsidók emlékére”. Csepelen új zsinagógát építenek. Pécsen felújítják a vallási intézményeket és zsinagóga kapta a legtöbbet.

Eközben folyik a magyar emlékek és emlékhelyek hanyagolása, megsemmisülése, ellopása, **újak tiltása**. Megakadályozták, hogy Teleki Pál szobrát Budapesten felállítsák. Milyen jogon szólnak bele idegenek a mi legbensőbb érzéseinkbe, a történelmünkbe.

Vagy vegyük **Petőfit**. Ő mindig népünk szívében-lelkében marad újabb emlékművek nélkül is, de azért jellemző, milyen harc folyik a Barguzinban talált állítólagos csontjai DNS-vizsgálatával szemben. Évek óta akadályozzák. Oka egyetlen: **nehogy magyar ereklje szülessen! Nem is Petőfi, hanem miattunk, magyarok miatt akadályozzák!** Bizony nem dicsérendő mindebben az MTA, ahogy egyesek nem minden ok nélkül nevezik, a „Magyar- és Tudományellenes Akadémia” „szerepe” sem.

Vallási vonatkozások

Nem lehet nem észrevenni, hiszen a sajtó is nyíltan ír róla, hogy a zsidóság képviselői befurakodtak mindkét történelmi egyházunk legfelsőbb vezetőségébe. Aztán a papjaik és a híveik csodálkoznak, hogy válságban az egyház, s még a pápának is le kell mon-

dania, hogy esetleg oda is saját emberüket ültethessék. Nemcsak kívülről, hanem belülről verik szét, ami magyar, természetes és keresztény. Ezért tagadták meg a harangozást Trianon évfordulóján, sőt közös közleményben foglaltak állást ellene. Ezt sem katolikus, sem református egyházi érdekekkel nem lehet magyarázni. Akkor mi az oka? Mi a magyarázata, hogy a katolikus egyház jelenlegi vezetése nem támogatja a városligeti Regnum Marianum-templom helyreállítását? Elgondolkodtató az is, hogy sem a katolikus, sem a református egyház jelenlegi vezetése nem száll szembe a közéletünkben uralkodó magyarellenességgel, még szavuk sincs ellene. Milyen híveket képviselnek?

Vagy, más oldalról megközelítve e témakört, milyen megfontolás alapján emelték a Hit Gyülekezetét a történelmi egyház rangjára? Miért létezik 4-5 zsidó egyház, amelyek ugyancsak történelmi egyháznak minősítik önmagukat, holott nem azok. Minden vallás arra törekszik, hogy egyetlen egységes egyháza legyen, nekik, több van, egyetlen okból, hogy **több pénzügyi támogatást** szerezhesenek.

Nagyon nagy figyelmet érdemel a **zsidó-kereszténység** hamis fogalmának a bevezetése világszerte. Ez ugyanis minden szempontból képtelenség. Teológiailag is. A kereszténység eredeti nyelve latin és görög, a zsidó vallásé héber és annak változatai. A zsidó vallásban nincs halhatatlan lélek és túlvilág, a kereszténység pedig ezt tanítja. A judaizmus teljesen önálló vallás, mindvégig szemben állt a kereszténységgel, ma is. Két nagyon elkülönülő jellemű Istennel. A Talmud félreérthetetlenül leszögezi: a zsidók emberek, a többiek gojok, akikkel szemben minden megengedett; a Biblia pedig a felebaráti emberszeretetet hirdeti. E zsidó-keresztény manőver célja is az lehet, hogy behatoljanak a kereszténységbe, amelyet előbb zsidó-kereszténységgé változtatnak, majd a kereszténység el is maradhat!

Sport

Ki ne emlékezne a 8 olimpiai aranyérmünk lekicsinylésére, s hogy ellensúlyként Páva utca azonnal széleskörűen propagált kiállítást szervezett a magyarországi zsidó sportolókról. A TV-ben is visszataszító gáncsoskodás volt az aranyérmeseinkkel szemben. Azonnal intézkedtek a sportsikerek láttán megmozdult magyar nemzeti öntudat ellen.

Ide tartozik a FIFA izraeli sugalmazású döntése a magyar-román VB selejtező zárkapussá tételéről. (Izraelben a győztes lengyel teniszező nőkre: „Katolikus kurvákat!” kiabáltak, de a FIFA hallgat). Egy szolnoki sportmérkőzésen **izraeliek megtiltották a magyar zászló használatát!** (Köszönet helyett, amiért ázsiai ország léttükre engedélyezték, hogy az európai selejtezőkön indulhas-

sanak). Lassan tilos lesz magyarnak lenni, itt Magyarországon! Az ilyen egyértelmű rasszista megnyilvánulás híre és az ellene való tiltakozás miatt ül el nálunk egy-két napon belül? A másik oldalról ennél jelentéktelenebb eseteket is évekig emlegetnek és maximálisan kihasználnak.

Mindezzel együtt a magyarok mindig elfogadták, értékelték, magukévá tették olyan zsidó származású honfitársaik alkotásait és életművét, mint Kálmán Imre, Szerb Antal, Radnóti Miklós, Teller Ede és sokan mások, akiknek a magyarságához sem fér kétség. Ezért a felelőtlenül és szünet nélkül antiszemitázóknak róluk, és a hozzájuk hasonlók ezreiről kellene példát venniük.

Mire megy ki a játék?

Látnunk kell, mindez távlati célokra irányul. **Hiába magyarázák százféléképpen, értelmezni csak egyféleképpen lehet: Magyarországon intézményesítik a magyar-ellenességet!** Senki előtt nem titok, hogy főleg a rasszista zsidó közszereplők teszik, sajnos, a legtöbbször elnéző kormányzati segítséggel, és szinte mindig nyugati támogatással. E gyakorlat felmérhetetlen, kivédhetetlen és jóvátehetetlen károkat okoz mindenkinek, a zsidóságnak is, de még maguknak az agresszív rasszista vezetőiknek is.

Folyik Cion bölcsei jegyzőkönyvének, Kuthy Lajos: „Hazai rejtelmek” című könyvének (Mikszáth írt hozzá előszót) megvalósítása. A cionista vezetők többször nyíltan meg is hirdették, hogy Galícia és Magyarország az övéké lesz! Ebbe illeszkedett bele az MSZP-SZDSZ terve „Egymillió ázsiai” betelepítésére, mikor így is munkanélküliség van. Ne felejtsük, sohasem pontosították, milyen ázsiaiakról lenne szó, s azt sem, hogy Izrael ázsiai ország!

Izraelben járt magyar turisták számoltak be a sajtóban róla, hogy a tel-avivi repülőtéren, de más helyeken is, láttak olyan feliratokat, hogy „*Tanulj magyarul. Új hazánk – Magyarország!*” A Duna Teraszt izraeli lakóparkként hirdetik Izraelben. Az sem lehet véletlen, hogy *Mi országunk* címmel indítanak sorozatot a Bálint utcai zsidó értelmiségi központban. Első vendég: Alföldi Róbert. A továbbiak Király Júlia, a MNB alelnöke, Majtényi László alkotmányjogász, Presser Gábor zeneszerző, Esterházy Péter, Závada Pál, Parti Nagy Lajos írók, György Péter esztéta, Radnóti Sándor irodalomtörténész. Jó részük éppen arról híres, mennyire szereti Magyarországot **gyalázni** itthon és a világban. Nem lehet csodálkozni rajta, ha a fentiek ismeretében sokan ezt is provokációnak tartják.

Mindennél beszédesebb, hogy májusban **Magyarországon rendezik a Zsidó Világkongresszust!** „*A Zsidó Világkongresszus különös figyelemmel követi a magyarországi zsidó közösség életének*

a történéseit. Ezt jelzi, hogy a szervezet hosszú idő után először nem Jeruzsálemben, hanem Budapesten tartja a közgyűlését májusban mintegy ötszáz fő részvételével" - közölte Jeruzsálemben az MTI tudósítójával Feldmájer Péter, a Mazsihisz elnöke. Az elmondottak fényében azonban a nálunk rendezendő Zsidó Világkongresszus te-repszemlének tekinthető. Hogyan történt vajon e döntés? Megkér-ték-e a magyar hatóságok hozzájárulását, vagy csak döntöttek, mert már helyzetben érzik magukat? És ha konzultáltak, magyar részről ki és milyen felhatalmazás alapján adott rá engedélyt? A Fi-desz-KDNP a választási ígérete szerint a legfontosabb kérdésekben nemzeti konzultációt ígért. Javukra szól, hogy ezt jó néhány fontos kérdésben be is tartották. **A mára Magyarországon kialakult magyarellenes mesterkedések közepette a Zsidó Világkongresszus helyszínének kérdésében a kormány nem dönthet önhatalmúan; sürgősen nemzeti konzultációt kell szervezni.** Ugyanis annyira nyilvánvaló provokációról van szó, hogy ha ezt elmulasztja, országos tiltakozó akciók indulnak be, és in-duljanak is. **Máris! Engedje meg már a világ, hogy ez a ki-lencvenháromezer négyzetkilométer, ez a csonka haza, ma-gyar maradjon!** Magyarellenesség, embertelenség, ha valaki erre ismét a vádaskodással felel, hogy ez antiszemitizmus. Önma-gát leplezi le. Kiderül, hogy melyik oldalon áll. Akik most a megbízá-sunkból illetékesek, lássák meg már végre az intézményesülő ma-gyarellenességet! A zsidók meg tartsák meg a kongresszusukat ott, ahol eddig tartották, vagy kíséreltezzenek Pekingben, Kairóban, avagy Birobidzsánban.

Ha már szó esett az illetékesekről, nem mehetünk el szó nélkül amellett sem, hogy mindeközben sűrűn halljuk tőlük: *„hite, meggyőződése, vagy származása miatt Magyarországon senkit sem érhet hátrány”*. Ezzel azonban három nagyon nagy baj van. 1.) Ha ki-sebbségi-mássági személyeket felháborító antiszociális, vagy ma-gyarellenes tetteik miatt bírálunk, ugyanazok a magyar kormányté-nyezők, és a nem magyar irányítás alatt álló, évek óta következetes nyílt magyarellenes álláspontot képviselő hírközlő eszközök támad-nak ránk ránk, melyek ezt ünnepélyesen hangoztatják, s úgy próbál-ják beállítani, hogy a származásuk, nem pedig a gazemberségeik miatt bíráljuk őket. 2.) Soha és eleve nem vonatkoztatják államalko-tó magyar többségre, mindig a kisebbségek és a másságok védel-mében hangzik el. 3.) Nem sokat ér, ha nem teszik hozzá, és főleg nem érvényesítik a gyakorlatban, hogy **előnyben sem részesül-het! Hiába is tennék hozzá, mert ez az igazságtalanság már intézményesült**, és a megakadályozására semmit nem tesznek, el-lenkezőleg, rendszeresen fokozzák. Eredménye: mára „**az egyen-**

lőbbek” halmozottan előnyös, a magyarok pedig a saját hazájukban halmozottan hátrányos helyzetbe kerültek. Ám a saját hazánkban több mint jogosultak vagyunk legalább annyira „antiszemitáknak” lenni, hogy kifogásolhassuk a sem munkával, sem állampolgári magatartással meg nem szolgált járadékaik **50%**-ra emelését akkor, amikor a mi nyugdíjunkat csak **5%**-al emelik! Velük, és a kormányunkkal szemben is felelősségre vonóan megkérdezhetjük: mivel érdemelték ki, hogy a miénknek a tízszeresét kapják? Ha az ilyen intézményesülések ellen nem teszünk sürgősen, szerzett joggá válnak. Ha nem a magyarellenesség, a magyartalanítás a cél, **minden fél, elsősorban a kormányunk, járjon el félreérthetetlen módon, hogy még rosszindulattal se lehessen félremagyarázni!** Ez kötelessége a szavazók fülke-forradalma által vezető posztokra állítottaknak. Különben bekövetkezhet a **fülke-ellenforradalom.**

Sajnálatos módon növekvő fontosságú azt is látnunk, hogy a magyarságot a magyarság egy részétől is féltetni kell. Azoktól, akik végtelen naivitással és jóhiszeműséggel viszonyulnak a velünk szemben barátságtalanokhoz, számítókhöz, a gátlástalanokhoz; ez a nevezetes pokolba vezető út. Ám még inkább a tudatos janicsároktól, a bérenceknek beálló és a szabadkőművességet gyakorló magyaroktól. Biztosan sokan megfigyelték, hogy a kormány MINDEN intézkedését bíráló MSZP és LMP az Izrael- és zsidópárti kijelentéseket, intézkedéseket szó nélkül hagyja; ezekben mintha nagykoalíció létezne. Ron Werber parancsát teljesítve, az ellenzékiek szavakban „csak” Orbán Viktor bukását óhajtják, de ők is a magyarok történelmi vereségét célozzák. Féltő, hogy tudatosan. Csak a semlegességük esetén sokkal előbbre tartanánk. De ők nem semlegesek, nem hagyják, hogy a kormány tegye a dolgát, akadályozzák, azon dolgoznak, hogy az országnak és mindannyiunknak rosszabb legyen a helyzetünk. **A baloldali zsigeri ellenzékiesség, hatalmas károkat okoz országunknak; a normális életmenetet akadályozza, szabotálja a kormány munkáját, a helyes döntések sikereit, azaz egyértelműen nemzetellenes!** És még ők veszik zokon, ha hazaárulóknak nevezik őket, pedig emellé még a legsúlyosabb büntetést is kiérdemlik. Csak két „szélsőséges” példa. Göncz Kinga, Tabajdi Csaba és más EP-képviselők – erkölcstelenül magas fizetésért árulják a hazát. Magyarellenés akciókat kezdeményeznek az EU-ban, s szégyentelenséggel táncra perdülnek, ha a javasolataikat elfogadják. Vagy vegyük a másik végletet, a MIÉP-et; az elnök mellé ravaszul beépített keresztény háttérhatalom verte szét a pártot, s maga a keresztény elnök hagyta. Nem a zsidók tették, bár egyáltalán nem kizárható, hogy a háttérben volt benne szerepük. Nem kel-

lene végre megfogadni Petőfi intelmét: „*Könnyű bánni külső elleninkkel / ha kivesznek a belső bitangok!*”

Senki ne gondolja, hogy semmit nem lehet tenni a nyilvánvaló hazaárulás ellen. És azt sem, hogy neki ebben nincs feladata. Senki nem születik **rasszistának** sem. Ám ha mégis létezik – márpedig létezik – rasszizmus, arabellenesség, Amerika-ellenesség, németellenesség, volt szovjetellenesség van oroszellenesség, amit jogosnak tartanak, miért ne lehetne jogos zsidóellenesség? És hol kell keresnünk e jelenségek okait? Magukban arabokban, amerikaiakban, szovjetekben, tehát **ugyanazokban a nemzetekben**, amelyek ellen irányul, hiszen ők maguk, illetve vezetőik keltik. Akkor a zsidóellenesség okait miért akarják **más nemzetekben** megtalálni, nem pedig ez esetben is magában a zsidó nemzetben keresik? Pedig még a Talmud is eligazít bennünket, hiszen csak zsidókra és nem zsidókra (gojok) osztja az emberiséget, s ez utóbbiakkal szemben mindent megengedhetőnek tart. **Ez az igazi, az egész emberiségre kiterjedő fajgyűlölet!** Mindenkinek a tudatában kellene lennie, hogy éppen ennek okán az egész emberiséget fenyegeti, talán leginkább magukat a zsidókat! Ezért ez ellen nekik is velünk közösen kellene harcolniuk.

Az említett könyveimben szerepeltetem „A goj” című elbeszélésemet, amelyben azt írom le, hogy kedves barátommal, Szűrös Mátyással hogyan jöttünk rá, hogy mi is **gojok** vagyunk, mármint a nem-gojok szemében! A történetben közismert személyek is szerepeltek, akikre máig sokan emlékszenek, és összességében nem minden tanulság nélküli, sőt nagyon is jellemző kor- és kórképet nyújt az akkori helyzetről, amely azóta csak rosszabbodott.

Ügyes manipuláció **az antiszemitizmus fogalmának hamis értelmezése** is: csak a zsidóellenességre szűkítik le, holott sok más szemita is nép létezik! Magában Izraelben a palesztinok, az etióp zsidók, a fajtestvéreik, akiket a világ színe előtt tűzzel-vassal irtanak. Mégis önmagamon kívül senkitől nem hallottam még, hogy éppen ennek okán **a zsidóság a legantiszemitább nemzet; Izraelnél nincs antiszemitább ország! S a rasszista vezetőik azon dolgoznak, hogy ennek mintájára Magyarországon legyen a legnagyobb magyarellenesség!**

Sokatmondó, hogy nyugati segítséggel teszik. Nyugat ugyanis gondatlanul és gondtalanul hagyja magát manipulálni. Magyarokat véletlenül sem kérdez meg. Pedig arra a kérdésre, van-e rasszizmus Magyarországon, a mérvadó magyarok igenlően válaszolnának. Kifejtenék, nemcsak van, hanem uralkodik, kifinomult és durva formában egyaránt, és kifejezetten **magyarelles.**

Hát ezért nem bennünket szólaltatnak meg.

Mindezek miatt **világszerte növekszik az, amit ők antisze-
mitizmusnak neveznek, holott ők tudják a legjobban, hogy
nem az, hanem zsidó-ellenesség**, ezért a zsidóknak és Izraelnek
meg kellene már végre érteniük, hogy nekik kell szembenézniük a
jövőjükkel, nem pedig nekünk az általuk nekünk tulajdonított hamis
múltunkkal. Észre kell venniük, hogy **új holokauszt előkészítésén
dolgoznak; ők maguk!** Ezt nemcsak figyelmeztetés azoknak, aki-
ket bírálók, hanem egyben a védelmükben hangzik el, ugyanúgy,
mint azok védelmében is, akik nevében szólok.

Mi magyarok mindig tisztességes, békés együttműködő együtt-
élést akartunk és akarunk most is. Erre legyünk készek, de ne tűrjük
tovább az ellenünk irányuló békétlen egymás mellettélést! **Mon-
dandómból kiérződik, hogy sokszor nem vagyok elégedett a
kormánnyal, de látva, kik támadják, miért és mi céllal, mellé
állok, bármennyire is elkésériteznek egyes tagjainak olyan
megnyilvánulásai, mintha azt hinnék, hogy a történelem ve-
lük kezdődik.** Fáj, hogy a föld, természeti kincsek, társadalmi rend
védelmére irányuló egészséges népi törekvéseket elítélik, szélsősé-
gesnek minősítik, törvényileg tiltják. Akkor is, ha nyomás alatt te-
szik. Nem megoldás, sőt önveszélyes. Boldog-boldogtalan, magát
demokratának megjátszva, elítélgeti „a jobb- és baloldali szélsősé-
geket”, anélkül, hogy valaki egyszer is vette volna a fáradságot a
szélsőség meghatározására. Konkrét történelmi helyzet függvényé-
ben a középút is bizonyulhat szélsőségesnek. A zagyvaság meg ak-
kor is zagyvaság, ha középről jön. És nem kevésbé veszélyes.

**Aki mer látni, szembesülhet az egyetlen vitathatatlan
eredménnyel: az egyenlőbbek az élet felé mozdultak, minket
meg a halál felé tuszkolnak. Egyre intézményesebben!**
Jelenczki István „Háború a nemzet ellen” filmje bizonyítja, harc fo-
lyik a magyar nemzet, különösen a magyar szellemiség ellen. Követ-
kezésképpen, akartunkon kívül mindannyian részesei vagyunk e ma
már nem is csendben folyó, talán már élet-halál harccá is váló küz-
delemnek. Akkor pedig tegyük tudatosan, **ne tárgyai, hanem ala-
nyai legyünk.** A magyar hazafiság, az egészséges nacionalizmus
szinte már elfelejt megnyilvánulni. Pedig senki ne gondolja, hogy
nincs feladata e súlyossá vált probléma kapcsán, vagy, hogy vala-
hogy majd csak megoldódik, illetve mások megoldják, mert akkor
elvész a magyar Magyarország. Láthattuk az erre irányuló szán-
dékot 1919-ben; átélhettük, hogy az ÁVH osztályharcról szónokolt,
de faji harcot vívott; ma is tapasztalhatjuk **a politika faji útra te-
relését!** Akik ezt teszik, eleve nem is emberi, hanem **politikai kor-
rektséget** követelnek tőlük, bár ők maguk sem politikailag, sem
emberileg nem korrektek, a Talmud szellemében járnak el. Gátlástá-

lanokkal, telhetetlenekkel, eszközökben nem válogatókkal szemben nem lehetünk kíméletesek. Gyűlölni nem kell; szakszerűen cáfolni, bizonyítani téveszméiket és magyarellenességüket.

Történelmi tapasztalat, hogy – sajnos – nem lehet mindezt egyedül a kormányokra bízni. A **2/3-t** őrizzük meg, vigyázzunk rá, hogy miénk maradjon; **a miénk, a választóké, sohasem a kormányé, mert csak így marad ténylegesen miénk.** És legyünk tudatában: vagy harcolunk – amennyire csak lehet, emberségesen, **de most már a cél (a magyar megmaradás) szentesíti az esz- közt álláspont szellemében** – vagy rabigát vállainkra vesszük.

Ha a kulcspozíciókat nem szerezzük vissza, nemcsak nem teljesül napokban helyesen meghirdetett **Erős Magyarország** jelsza- va, hanem az iránytű továbbra is a nemzethalál irányába fog mutat- ni! Ami minket fenyeget, a világ sok más országát is fenyegeti, és ez éppen a mi a meglátásunk helyességét bizonyítja, így mindig akad szövetséges is.

Egység és szervezettség, magyarságtudat erősítése le- gyen a jelszó és az irányelv. A rengeteg „nemzetmentő” társaság- nak, csoportnak, mozgalomnak összhangba kellene hozni tevékeny- ségét. Szervezetileg, szellemileg-politikailag kell egyesülni, egyez- tetve és egy irányba húzni. **Csak nemzetként tudunk ellenállni,** majd érvényesülni, és ismét hatalomra kerülni a saját országunk- ban. Amíg szervezettségünk, egységünk nem kellő szintű, a szellemi és biológiai önvédelmünk állandó fejlesztése és a visszasságok hatá- rozott napi szóvá tétele mellett **még nincs más út, mint azon erőket támogatni, amelyekben látunk legalább valamelyes szándékot a magyar érdekek képviseletére.** Ebben maximálisan támogatni, erre ösztönözni, de akár **kényszeríteni** is kell őket.

Biztató, hogy népünk körében felerősödött magyarságunk felé fordulás; **értelmiségünknek ki kell termelnie a mindent vállaló vezetőit. Tudatosítani kell: kapitalizmusban élünk. Bal- és jobboldal értelmezése gyökeresen megváltozott, az egyenlő- ség helyett az egyenlőtlenség uralkodik.**

Említett könyveimben kifejezem, itt is kimondom: ha a **mind- ezek miatt** erősödő társadalmi figyelmeztetés süket fülekre talál, **elkerülhetetlenül a zsidóság tragédiája lesz,** ami egyben a mi tragédiánk is. Kivédhetetlenül közös. A közös halál útja. Ezért most hosszú időszakon át a zsidóságnak kell vezekelnie, s félreérthetetlen tettekkel bizonyítania, nem ezt a jövőt szánja önmagának, és nekünk sem, hanem az élet útján kíván haladni.

Valami nagyon elromlott a világban, s ez kihat orszá- gunkra is; magyarok, zsidók, cigányok és mindenki más, jöj- jünk már rá, hogy ez valamennyiünket sújt, és csak tisztos-

séges együttműködéssel együtt tudjuk jóvátenni. Ám e folyamatban nem az állalkotó őslakosságnak kell idomulni a be-települőkhöz; a pillanatnyi elkülönülő előnyökért ne kockáztassák közös jövőnket.

Amennyiben azonban a politikai vezetőink folytatják a hűség-esküket, beidegződött védekező-magyarázkodó magatartásukat, a kisebbségek, másságok anyagi-politikai támogatását, és párhuzamosan a kirekesztésünket a saját hazánkban, s csak egy-két bátor hang szól, amelyeket könnyűszerrel túlharsognak, sőt még törvényileg is ezeket büntetnek, **akkor csak magyar tragédia következik be! Ez a magyar halál útja lenne. Minden eszközzel meg kell hát akadályoznunk! A nemzetünkért küzdés jogát senki, még az esetleges valós egyéb szempontokra hivatkozó, sokszor hihetetlen hazai és nemzetközi nyomás alatt álló kor-mány sem tagadhatja meg tőlünk!**

Ne áltassuk magunkat: pusztuló nemzet vagyunk. Ady figyelmeztetése, hogy most alszik a magyar a magyarban, ma is érvényes! Mégis lehetünk, és legyünk is derülátók: az ok ismert, azt kell tudatosítanunk és megszüntetnünk. **Tudjuk azt is, nem valakik ellen – magunkért küzdünk! Nekünk, az államalkotó magyar többségnek kell a saját hazánkban zajló folyamatok élére állni!** A 2012-es Szittya Világtalálkozóan a nemrég elhunyt Hegedüs Lóránttól kölcsönzött jelmondatát minden magyar, **hívó és hitetlen**, cselekvési irányelvként teheti magáévá:

„Isten mindent megtesz értünk, **de semmit helyettünk**”.

Rajtunk hát a sor, hogy tegyünk önmagunkért, a magyar megmaradásért!

() A 2013. március 7-i Magyar Világ Esten ezzel a címmel elhangzott előadás szerkesztett változata. - A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.*

//Megjelent a Világ Magyarsága c. hetilap 2013. április 4-i, 11-i és 18-i számában.//